

РЕШЕНИЕ

№ 2874

гр. София, 11.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 20.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3857** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във вр. с чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Образувано е по искова молба на А. Т. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], против Столична община, с искане за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл, за срок от 6 месеца, считано от 08.09.2017 г. - времето през което е останала без работа, в размер на 8640 лв., ведно с лихва за забава, считано от 07.03.2019г. – влизане в сила на решение на Административен съд София – град (АССГ) по адм.д. № 12499/2017г.

Вредите са претърпени в резултат на заповед № СОА17-РД15-9717/08.09.2017г. на кмета на Столична община за прекратяване на служебното й правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл, отменена с влязло в сила съдебно решение № 2274/04/04/2018г. по адм.д. № 12499/2017г. на АССГ.

Ищцата, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание поддържа исковата молба и представя писмени доказателства за размера на получаваното възнаграждение за част от исковия период, в която е работила по трудови правоотношения. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът, Столична община (СО), чрез процесуалния си представител, в отговор на исковата молба, в съдебно заседание и в писмено становище, оспорва иска като неоснователен. Представя писмени доказателства, свързани с размера на средното възнаграждение за заеманата от ищцата длъжност. Претендира присъждане на

разноски. Прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар. Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че искът е основателен и доказан, а размерът следва да бъде съобразен с наличните доказателствата по делото. Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното: Със заповед № СОА 17-РД15-9717/08.09.2017г. на кмета на СО на А. Т. В., главен инспектор СО, отдел „Ревизионен контрол“ към дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното й правоотношение, на основание чл. 107, ал.1, т.3, вр. чл. 89, ал.1 и ал.2, т.1, вр. чл. 21 и чл. 96, ал.2 и ал.3 ЗДСл, поради виновно неизпълнение на служебните задължения.

С решение № 2274/04/04/2018г. по адм.д. № 12499/2017г. на АССГ заповедта на кмета на СО е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на 07.03.2019г., когато с решение № 3338/07.03.2019г. по адм.д. № 7000/2018г. Върховния административен съд (ВАС) е оставил в сила решението на АССГ.

С уточнение на исковата молба са представени копие на трудов договор № РД 15-5699/27.10.2005г. между ищцата и СО и заповед № СОА16-РД15-6999/18.07.2016г., с която А. Т. К. е преназначена на длъжност главен инспектор отдел „Ревизионен контрол“ към дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“ при СО, с основна месечна заплата 1444,00 лв.

По делото е представено и прието като доказателство писмо от зам.-директора на ТД на НАП С., с което уведомява съда, че при извършена проверка в информационната система на НАП се установява, че А. Т. В. за периода от 08.09.2017г. до 08.03.2018г. има данни за подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен трудов договор от 27.09.2017г. с [фирма], ЕИК[ЕИК], който е прекратен на 23.10.2017г. и за подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен трудов договор от 09.01.2018г. с [фирма], който е прекратен на 27.08.2018г. Няма данни за подадена декларация за самоосигуряващо се лице и за осигуряване по извънтрудови правоотношения.

Приложено е и писмо от и.д. директор от Агенцията по заетостта, рег. № 10-01-07-69#1/29.01.2020г., с което се уведомява директора на ТП на НОИ, че А. Т. В. е регистрирана като безработна в ДБТ “С.”, филиал “П.” от 27.10.2017г. и регистрацията ѝ е прекратена считано от 11.01.2018г. За установяване на този факт е представена и служебна бележка от Агенцията по заетостта.

Във връзка с дадените от съда указания от процесуалния представител на ищцата са представени 4 броя платежни фишове от [фирма] за А. Т. В. без подпис и печат, както и трудов договор с [фирма], който не е подписан от нито една от страните.

От страна на ответника е представена и приета справка за средното основното трудово възнаграждение за длъжността главен инспектор отдел „Ревизионен контрол“ към дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“ при СО към момента на признаване на уволнението за незаконно – 07.03.2019г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6

месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение поради неговата незаконност; оставане на служителя незапет по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло в сила съдебно решение на 07.03.2019 г. е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата. Следователно, налице е първата от изброените по-горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищеца възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавал възнаграждение от служебно или трудово правоотношение или е получавал възнаграждение в по-малък размер. Доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл е и тълкуването дадено от ВКС в тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК на ВКС.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение в периода от 08.09.2017г. до 26.09.2017г. и от 27.10.2017г. до 11.01.2018г. Това се доказва от представеното писмо от и.д. директор от Агенцията по заетостта, рег. № 10-01-07-69#1/29.01.2020г. и служебната бележка от Агенцията по заетостта, както и от писмото от зам-директора на ТД НАП С., според което липсват данни за този период ищцата да е се е осигурявала по трудови или извънтрудови правоотношения, както и като самоосигуряваща се. Това са официални удостоверителни документи, които не са оспорени по реда на чл.193 ГПК и съгласно чл.179, ал.1 ГПК, обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

За периода от 08.09.2017г. до 08.03.2018г. има данни за подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен трудов договор от 27.09.2017г. с [фирма], а за периода от 09.01.2018г. до 27.08.2018г подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен трудов договор с [фирма]. Тези факти се установяват от писмото на зам. директора на ТД НАП – С..

За периода 09.01.2018г. до 27.08.2018г. от ищцата са представени фишове за получено възнаграждение за месеците януари, февруари и март 2018г. Тези удостоверителни документи, макар и да не са подписани, следва да бъдат ценени с оглед на останалите доказателства по делото. Доколкото не са оспорени от срещнатата страна и установяват неизгодни за страната, която ги представя факти, те следва да бъдат

кредитирани. От тези фишове се установява, че в посочения период ищцата е получавала възнаграждение по-голямо от посоченото в справката за основното възнаграждение за заеманата от нея длъжност към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно. Съответно за м.01.2018г (от 09.01.2018г.). – 1296,76 лв, за м. 02.2018г. – 1728 лв. и за м.03.2018г. – 1815 лв. Поради изложеното, за периода от 09.01.2018г. до 27.08.2018г. на А. Т. В. не следва да се присъжда обезщетение на осн. чл.104, ал.1 ЗДСл.

За периода от 27.09.2017г. до 27.10.2017г. от справката от ТД НАП С. се установява, че е подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен трудов договор от 27.09.2017г. с [фирма]. От ищцата е представен трудов договор от 27.09.2017г. с основно месечно възнаграждение в размер на 1300 лв. Представеният договор не е подписан от нито една от страните. Като частен диспозитивен документ, неподписването на представения договор е равнозначно на липса на изявление на страните. Следователно той не разполага с формална доказателствена сила. Налице е индиция, че такъв договор съществува с оглед справката от ТД на НАП. Относно размера на получаването възнаграждение обаче, същият не следва да се кредитира, доколкото е налице разлика в полза на страната, която го представя, между посоченото в договора основно възнаграждение и това, посочено в справката на СО. Въпреки дадените от съда указания за разпределение на доказателствената тежест и за представяне на доказателства за установяване размера на получаването възнаграждение, от ищцата за посочения период не са представени такива. Представеният трудов договор с [фирма] също не е подписан от нито една от страните и въпреки, че е заверен от адв. Т., самата тя признава в съдебно заседание, че ѝ е изпратен по електронна поща и не разполага с подписан договор или копие от такъв. Следователно договорът не притежават доказателствена сила, поради което съдът не следва да го кредитира. Въпреки дадените от съда указания и дадената възможност ищцата да представи доказателства за размера на получаваното трудово възнаграждение, процесуалният ѝ представител в съдебно заседание изрично заявява, че това е всичко, което може да представи, тъй като ищцата се намира в чужбина, заявява, че няма да сочи други доказателства, няма доказателствени искания и желае да се приключи съдебното дирене.

Както е указано изрично от съда в определението, с което е насрочено делото, на основание чл.146, ал.1, т.5 ГПК вр. чл.154, ал.1 ГПК ищецът носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в исковата молба, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, както и всички елементи от фактическия състав на отговорността на ответника: претърпяна имуществена/неимуществена вреда; незаконосъобразен акт на ответника, издаден при или по повод изпълнение на административната му дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между вредата и акта, както и че е негова доказателствената тежест за установяване по вид и размер на претендираните вреди. Ищецът следва да установи разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение към 07.03.2019г. Това не е сторено за периода от 27.09.2017г. до 27.10.2017г. поради което, съдът счита, че за този период обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл не следва да се присъжда.

Обезщетение следва да се присъди за времето от 08.09.2017г. до 26.09.2017г. и от 27.10.2017г. до 11.01.2018г., за което е доказано, че А. Т. В. е била без работа.

Обезщетението следва да се изчисли, на осн. чл.104, ал.1 ЗДСл, въз основа на основната заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно. Моментът на признаването на уволнението за незаконно е датата на влизане в сила на решение № 2274/04/04/2018г. по адм.д. № 12499/2017г. на АССГ – 07.03.2019г.

Съгласно представената от ответника справка средният размер на основаното месечно възнаграждение за заеманата от В. длъжност в СО е 1525лв. Следователно за периода от 08.09.2017г. до 26.09.2017г. обезщетението възлиза на 915 лв, а за периода от 27.10.2017г. до 11.01.2018г. – на 3558 лв. С оглед на изложеното, следва да ѝ бъде присъдено обезщетение в общ размер на 4463 лв.

Над този размер искът следва да бъде отхвърлен като недоказан. С исковата молбата от 01.10.2019г. се претендира обезщетение в размер на 8640 лв. за целия исков период. В хода по същество процесуалния представител на ищцата претендира обезщетение в размер на 4218 лв. На осн. чл. 214, ал.1, изр. 3 ГПК ищецът може да измени само размера на предявения иск до приключване на съдебното дирене в първата инстанция. В случая направеното изменение на размера е направено след този срок, поради което е недопустимо и искът следва да бъде отхвърлен за размера над 4463 лв. до претендирания размер от 8640 лв.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая 07.03.2019г.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за разноси и от двете страни, на осн. чл. 78, ал.1, на ищеца следва да бъде заплатени разноси в размер на 387 лв, съразмерно с уважената част от иска. На ответника следва да се заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 288 лв., с оглед отхвърлената част от исковата претенция. Съдът намира възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за неоснователно, тъй като то е близо до минималния размер определен на осн. чл.8, ал.1, вр. с чл.7, ал.1, т.1, б „а“, вр.с чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Т. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], обезщетение за времето, през което не е била на служба поради прекратяването на служебното ѝ правоотношение със заповед № СОА17-РД15-9717/08.09.2017г. на кмета на Столична община, в размер на 4463 (четири хиляди четириститин шейсет и три) лева на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, ведно със законната лихва, считано от 07.03.2019г.

върху размера на обезщетението до окончателно изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Т. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място] срещу Столична община за заплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл, в частта над 4463 лв. до претендирания размер от 8640 лв.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Т. В., ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 387 (триста осемдесет и седем) лева заплатено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА А. Т. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 288 (двеста осемдесет и осем) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: